

Dnevi novih vtisov.

Sedaj pišem redko.

Prvič — štedim papir. Drugič — nimam časa. Vedno predstave, ploskanje, težko delo... Denarja zaslužimo sedaj mnogo. Jožef si je omisлил novo obleko.

Jaz sem tudi dobila nove zelene hlačke in bel klobuček. Le Pavelček še po starem hodi v raztrganem suknjiču in v zakrpanih hlačah. Zakaj? Saj če bi ne bilo njega, ne bi delala z Jožefom. Pavelček me je naučil novih umetnosti. Znam zvoniti, tolči po bobnu, igrati na trombo in streljati. Streljam iz male puškice. Hotela bi vedeti, če bi bilo mogoče iz nje ustreliti leoparda? Če bi kdaj srečala leoparda, bi poizkusila...

Obhodili smo vse okolične vasice in dve mesteci. Dolgo časa sem že prebila z Jožefom in Pavelčkom. Mnogo več nego z Žano. Nikdar ne mislim nanjo. Zato zelo ljubim Pavelčka in imam rada Jožefa. Celo takrat, kadar je pijan. Sedaj, ko se mu bolje godi, pije redkeje. Vendar se včasih še napije. To se dogaja takrat, kadar govori s temnim glasom: »Teško mi je danes pri duši!«

Kaj je to »duša«?

Često slišim to besedo, dasi ne vem, kaj naj pomeni. Slišala sem nekoč, kako sta se dva vaščana srdito prepirala.

Eden je govoril: »Jaz vam povem, sosed, da ima Jožefova opica dušo!«

»Ne!« je ugovarjal drugi. »Opica je žival. Ne more imeti duše!«

»Ti misliš, da ima le človek dušo?« je nadaljeval prvi vaščan. »Trdim, da jo imajo tudi opice.«

»Če živi v opici duša, si torej tudi ti opica, Robert!« se je zasmel sosed.

»Ti sam si opica!« je izbruhnil vaščan.

Začela sta se obkladati s pestmi. Kako sta nespametna! Jaz sama ne vem, če imam dušo. Kako pa se morejo oni za to prepirati? Zakaj je bil visoki vaščan užaljen, ko ga je sosed imenoval opico? Ali je to zelo slabo biti opica?

»Opica je žival,« je povedal eden izmed vaščanov. Mar je biti žival zlo?

Šimpanzi imenujejo živali vse to, kar napada in ubija. Živali so leopard, kača, serval, civeta, lev... Šimpanzi ne napadajo in ne ubijajo. Zamorci ubijajo opice. Beli človek je ubil slona.

Človek je tudi žival? Ne vem, ali dobro mislim? Nimam nikogar, ki bi mogel odgovoriti na to vprašanje. Škoda!

Predvčerajšnjim se je Jožef spet napil žganja. Zardel je in glasno prepeval. Poizkusil je celo skočiti skozi kolo. Bil je vesel, zelo vesel.

O, jaz sem bila tudi vesela, ko so me napojili z žganjem! To je zelo slabo in nevarno!

Jožef se je namah razžalostil. Oči so se mu bleščale. Začel je očitati Pavelčku. Zamahnil je nanj s palico. Skočila sem in zgrabila Jožefa za roko.

Odpahnil me je in preteče dvignil pest.

Pavelček me je ubranil. Pijani Jožef ga je premlatil.

Jokal je grenke solze. Jokala sva oba.

Jožef je kričal nekake neznane besede. Naposled je zaspal.

»No, sedaj bova imela mir nekoliko dni,« je vzdihnil Pavelček, tipaje pobite boke.

Drugi dan je Jožef hodil v skrbih in osramočen. Ni nam gledal v oči. Šel je v mesto in se vrnil z velikim zavojem.

Pavelček je dobil novo obleko. Jaz pet banan, svežih in sladkih kakor sladkor.

Jožef ni zloben. Zelo je nesrečen... Morda je tudi on izgubil mamico in atka?

Ubogi Jožef!

Dan uspehov.

Našla sem v skrinji košček papirja.

Sedla sem v senco in pisala. Jožef je to opazil in me pazljivo ogledoval. Naposled je nekaj zamrmral in šepaje odšel.

Zvečer mi je postavil na nos čudovit predmet.

Ko me je Pavelček ugledal, je zaklical: »Kako je to zabavno! Mala opica z naočnikil«

Jožef mi je potisnil v roko košček papirja in svinčnik.

Začela sem takoj pisati. Moja tovariša sta se valjala od smeha.

»Jutri pojdemo v mesto!« je povedal Jožef.

Pavelček me je naučil pisati na male koščke papirja. Devala sem jih v ovojček in lepila. To sem znala po treh kratih. Takoj sem razumela, zakaj je šlo mojemu prijatelju.

Dajala sva predstave po dvoriščih velikih mestnih hiš.

Nekoč se je Jožef vrnil iz mesta zelo zadovoljen.

»Jutri nastopimo v cirkusu!«

Cirkus — to je velik dom, zgrajen iz belih in zelenih plaht.

V cirkusu sem nastopala prav za prav jaz.

Jožef v črni obleki je stal pri meni in je le govoril, kaj naj storim.

Prekopicala sem se, hodila po rokah, skakala skozi kolo, žvižgala, igrala na trombo, streljala in tolkla po bobnu, da je kar donelo.

Posrečila sta se mi dva lepa saltomortale double.

Naposled je nastopila najvažnejša točka.

Sedla sem k mizi, si nataknila na nos očala in začela pisati.

Dala sem papirček v ovojček, stekla in ga ponujala občinstvu.

Mahala sem s klobukom in veselo žvižgala. Cirkus se je tresel od ploskanja, krikov in smeha.

Dobila sem mnogo sladkorčkov, pomaranč, hrušek in jabolk.

Jožef je kar gorel od radosti.

Cirkuški direktor me je božal in hvalil. Ena izmed umetnic me je poljubila v čelo.

Nekaj dni sem nastopala v cirkusu. Bil je vedno nabito poln.

Vsakokrat sem z očmi iskala ZoZo.

Kakšna sreča bi bila, če bi prišla v cirkus!

»Veš, draga opica«, mi je pravil Pavelček, »na oglasih te imenujejo ,drugega Morica'! Ho, Ho! To ni šala!«

Nisem poznala besede »oglas« in nikdar tudi nisem ničesar slišala o »Moricu«.

Vendar se mi je zdelo, da je prvo in drugo dobro...

(Dalje prihodnjič.)